

HLADIEŤ NA PÁNOVU TVÁR

V žalme 27 Dávid úpenlivo prosí Boha: „*Čuj, Pane, hlas môjho volania, zľutuj sa nado mnou a vyslyš ma*“ (Ž 27,7).

Jeho modlitba je zameraná na jedinú túžbu, na jediný cieľ: „*O jedno prosím Pána a za tým túžim*“ (Ž 27,4). Teda Dávid vyznáva: Mám jedinú modlitbu, jedinú prosbu. Je to najdôležitejší cieľ v mojom živote. Je to moja ustavičná modlitba. Je to jediná vec, po ktorej túžim. A budem sa o ňu usilovať zo všetkých síl.

Dávid nebol askétom, nevyhýbal sa svetu. Nebol pustovníkom, ktorý sa chcel skrýť niekde v púšti. Dávid bol vášnivým mužom, bol mužom akcie. Bol veľkým bojovníkom, obrovské zástupy spievali o jeho víťazstvách nad Filištíncami. Bol vášnivým aj v modlitbe. Jeho srdce prahlo po Bohu. A Boh žehnal Dávída, obdaroval ho mnohými túžbami jeho srdca.

Dávid skutočne skúsil všetko, čo môže človek v živote chcieť. Mal veľké bohatstvo a majetok. Mal moc a autoritu. Získal rešpekt i slávu. Boh mu dal Jeruzalem ako hlavné mesto kráľovstva. Bol obklopený oddanými mužmi a priateľmi, ktorí boli ochotní pre neho i zomrieť.

Zo všetkého najviac však bol Dávid uctievačom. Bol mužom chvály a vďaka Bohu za všetky požehnanie: „*V jeho stánku mu prinesiem obetu chvály, budem spievať a hrať Pánovi*“ (Ž 27,6).

Ale súčasne bol Dávid mužom vojny, bojovníkom. Stál tvárou v tvár voči nepriateľom. Bojoval proti rôznym súženiam po celý život. Celé peklo sa snažilo tohto muža zničiť. Dávid čelil celému vojsku, ktoré mu bolo v päťach, zlým nepriateľom: „*Keď sa približujú ku mne zločinci a chcú mi zničiť telo ... Aj keby sa proti mne postavili šíky ... Aj keby proti mne vzbĺkol boj ... povstali proti mne kriví svedkovia, dychtiví po násilí ...*“ (Ž 27,2).

Čo robil vtedy Dávid? Nebál sa. „*Pán je moje svetlo a moja spása, koho sa mám báť? Pán je ochranca môjho života, pred kým sa mám strachovať?*“ (Ž 27,1). Bol presvedčený o Božej milosti a milosrdenstve. Vedel, že mu Boh dá silu, dôveroval mu: „*moje srdce sa nezľakne ... zotrám v dôvere ...*“ (Ž 27,1).

A predsa Dávidovi niečo chýbalo. Mal Božie požehnanie, Boh ho ochraňoval pred nepriateľmi, a predsa mu niečo chýbalo. Čo to bolo? Keď sa zamýšľal nad svojím životom, spozoroval v sebe jednu túžbu. Túžbu, ktorá nebola naplnená. A nakoniec celý svoj život nasmeroval na túto túžbu a kvôli tomu volal k Bohu.

Čo bolo tou jedinou vecou, po ktorej Dávid tak veľmi túžil? „*aby som mohol bývať v dome Pánovom po všetky dni svojho života, aby som pociťoval nehu Pánovu a obdivoval jeho chrám*“ (Ž 27,4).

Teda Dávid hovorí: Existuje spôsob života, o ktorý sa teraz usilujem - chcem bývať v dome Pánovom - potrebujem nepretržitú duchovnú intimitu so svojím Bohom. Toto mal teda Dávid na mysli.

On nehovorí o tom, že opusti svoj trón. Nechce sa fyzicky presťahovať do Božieho chrámu. Jeho srdce túžilo po niečom, čo videl v duchu, duchovným zrakom. Pre Dávida to bolo oveľa viac, než uctievanie v zhromaždení počas Sabatu. Tušil, že v Bohu existuje niečo, čo doposiaľ ešte nezískal. A nebude mať pokoj, pokiaľ to nenájde. Dávid je presvedčený, že u Boha existuje krása, sláva, vzrušenie, ktoré ešte vo svojom živote nepozná. Chce vedieť, aké to je, mať nepretržité spoločenstvo s Bohom. Dávid poznal víťazstva, bol vyslobodený z rúk nepriateľa i divokej zvery, videl ako Božia ruka koná zázraky, a napriek tomu stále túži po niečom neotrasiteľnom. Chce, aby jeho život bol modlitbou.

Tento zbožný muž mal už po krk prázdnych ceremónii. Jeho srdce volalo po niečom hlbšom: po kráse, vášni, nehe. Dávid hľadal to, čo sa skrývalo za náboženskými rituálmi. Kto je skutočným obetným baránkom? Čo sa skutočne skrýva za kadidlom, sviečkami? A tak si Dávid povedal: „Dost', nie som spokojný. Od tohto okamžiku budem mať v živote len jeden cieľ. Budem prebývať v Božej prítomnosti a pýtať sa Boha, dokiaľ nezískam to, po čom túži moje srdce.“

Aj dnes existujú milióny zbožných kresťanov, ktorí milujú Pána, ale tušia kdesi v hĺbke srdca, že vo svojom živote niečo postrádajú. Neuspokojuje ich kostol, kňaz, bohoslužby ...

Dávid nešiel hneď za svojimi kňazmi Abiatarom a Sadokom, ani neopustil cirkev, neprestal navštevovať bohoslužby. Ale prvé, čo urobil bolo, že svoju modlitebnú komôrku - kútik - urobil svätostánkom. Teda išiel do svojho domu a modlil sa: „*Čuj, Pane, hlas môjho volania, zľutuj sa nado mnou a vyslyš ma*“ (Ž 27,7). Inými slovami: „*Pane, chcem mať s Tebou nepretržité spoločenstvo. Čo mám preto urobiť?*“

Boh mu veľmi jednoducho odpovedal: „*Hľadajte moju tvár*“ (Ž 27,8). Ako na to reagoval Dávid? „*Pane, ja hľadám tvoju tvár*“ (Ž 27,8).

Čo znamená hľadať Božiu tvár?

Ako Dávid uspokojí svoju túžbu? Tak, že ho hľadal vo svojom vlastnom srdci, urobil z neho Bohostánok. Avšak to nebolo len volanie k modlitbe. Dávid sa totiž už sedemkrát denne modlil. Toto volanie bolo volaním k hladu. Hladu po Božej láske.

Boh vzal na seba ľudskú tvár, stal sa človekom, Ježišom Kristom. Urobil to preto, aby nám ukázal Otca: „*Kto vidí mňa, vidí Otca*“ (Jn). Preto až dodnes môžeme v Ježišovej tvári vidieť tvár Boha. Vďaka nemu môžeme mať nepretržité spoločenstvo s Bohom. Takže, ak dnes nám Boh hovorí: „*Hľadajte moju tvár*“, to znamená, že máme hľadať Ježiša, jeho tvár. Máme ho hľadať na prvom mieste v našom srdci. Teda nie v prednáškach, seminároch, duchovných cvičeniach, v spoločenstve, ale vo vlastnom srdci. Ak ho najprv nenájdem vo vlastnom srdci, nenájdem ho nikde.

Toto sa musí stať našou jedinou túžbou. Našou jedinou úlohou. Teda žiť v neustálom - nepretržitom - spoločenstve s Ježišom Kristom. Hľadať v Božom slove Ježišovu tvár, krásu a nežnosť, až pokiaľ sa nestane našim úplným uspokojením a naplnením.

Máme toto všetko robiť s jediným cieľom: aby sme mohli byť ako On! Aby sme sa stali Jeho obrazom pre iných, aby iní v nás našli Ježišovu tvár.

Spracoval: Imrich Degro

© Spoločenstvo sv. Michala Archanjela